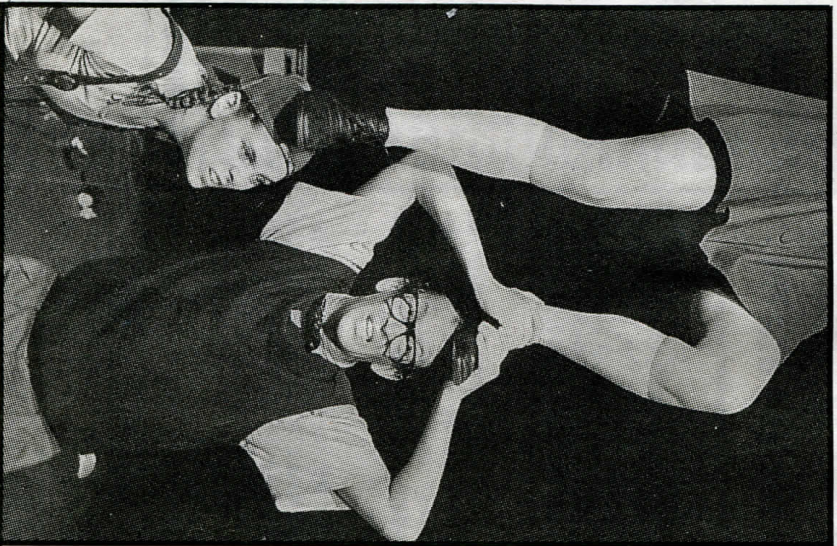

MHD 10/15/90

□ Diana Brouwer, Merel van Gaalen en Peter Bolten in Wees.

Foto Mans Lenards

Wees; helder maar niet 'Uniek'

Het jeugdtheatergezelschap Unieke Zaken maakt sinds 1990 non-verbaal bewegingstheater. Wederom is Wees een eigen creatie van de Alkmaarse groep. De voorstelling gaat, net als de Duitse jeugdserie Ravioli uit begin jaren '80, over een aantal kinderen zonder ouders dat met elkaar, en een groot aantal bliken eten, zit opgescheept. De bliken ravioli zijn bij Wees vervangen door bruine bonen, maar de chaos is gebleven.

Het verhaal laat zich vertellen in een aaneenschakeling van losse acts.

Ze gaan over de alledaagse dingen die de drie kinderen meemaken: slapen, ontbijten, aankleden, tafeldekken. Sommige van deze acts zijn heel aardig en origineel, maar de meesten missen toch scherpte of zijn te voorspelbaar. Zo zijn er verbazingwekkend veel scènes waarin van stoel verwisseld moet worden. Daarnaast is

Zaterdagavond 16 mei in een uitverkocht Provaaja te ALKMAAR: Wees door Unieke Zaken (première). Regie: Wouter Steenbergen. Spel: Peter Bolten, Diana Brouwer, Merel van Gaalen. Leertijd: vanaf vijf jaar. Toernee tot jan '99.

de acrobatische wel van een behoorlijk niveau, maar zeker niet-groots; de spelers zijn voorzichtige en lijken over een beperkt bewegingsarsenaal te beschikken. De mooiste act was die waar een stroomstoring in verbeeld werd. Er werd nadrukkelijk van de realiteit afgeweken en er kwamen absurdistische trekjes om de hoek kijken.

Kindbeeld

Voor de aankleding van de acteurs is gekozen voor een tamelijk stereotipe kindbeeld: peijf, korte broek, starfjes, kniekousen. Zo schijnen kinderen er nu eenmaal uit te moeten

zien bij het jeugdtheater. In de interactie tussen de drie gaat het voornamelijk om de voor kinderen herkenbare vraag: 'wie is er hier de baas?' De twee zusjes vinden elkaar veelal en broerlief is vervolgens de klos. Dit deed een jongetje uit het publiek verzuchten: 'die man is wel een beetje een pechvogel, he?'

Het feit dat er consequent niet gesproken wordt, komt bij vlaggen geforceerd over. Er waren momenten dat tekst, hoe minimaal ook, noodzakelijk leek. Een onverwachte uitroep van schrik was dan ook direct verrassend en logisch leuk. Wel zijn de bewegingen ingebed in een geluidsdecor. Dit moet een muzikalisering van het gespeelde zijn, maar is dat niet altijd. Vooral de zachte fluittonen in de rustige stukken werden wat eenzijdig.

Er wordt gespeeld in een sober, maar effectief decor. Twee

stoelen rechtsvoor staan, stroom voor de overleden oud De bloemen die er in de I van de voorstelling in wer gestoken waren subtiel en tekenisvol. Verder is de Wees tamelijk misleide want met wezen hebben de kinderen weinig van doen. blijkt enkel een ingang te om drie kinderen, zonder moemens van ouders, ongederd hun gang te kunnen lgaan. En dat doen ze. De 1 en-scene waaiert vaak wijd maar is bij vlaggen klein er tiem. Zoals bij het slotbe Daar kruipen de drie bij ell om nog even vies met ete doen en dan uitgeput in sla vallen. Helemaal vergeten de zelfgemaakte traktatie, als een duveltje uit een do uit een kast komt zetten, o eten. Wees blijft tot het pretentieloos en licht vert baar, maar ook een tikje o vaartlijk.

NICO MEI